

Nikdy nebudu v bratřech Mašíněch, panu Paumerovi a těch ostatních vidět národní hrdiny, ani hrdiny nenárodní, dokonce pro mne nejsou ani stateční lidé. Člověk, který zabije byt' jen jednoho jediného nevinného člověka kvůli svému prospěchu, ukradne peníze, pro mne nikdy nemůže být statečný, natož hrdina. Když budu vstřícná a nazvu vraždu vojáka sebeobranou, budiž. Ale ten člověk s penězi? To byl naprosto nevinný člověk, možná táta od rodiny, dělal svoji práci, nikomu neublížíval. Pan Paumer řekl, že si to zasloužil, protože sloužil tomuto režimu. Ale to jsme přece dělali všichni, kdo jsme v tomto režimu žili. Všichni jsme chodili do práce. Nikdo si netroufl svou práci bojkotovat. Některé nás dokonce i práce bavila a pracovali jsme rádi. Měli bychom být proto zastřeleni? Odjakživa ten, co zabil, byl vrah, a ten, co kradl, byl zloděj. Neznám nic mezi tím, pokud není válka. A když oni utíkali, válka, pokud vím, nebyla.

Po roce 1948 uteklo 30–40 000 lidí. Proč ti si našli cestu jak utéci tak, aby nemuseli nikoho zabít? Kdyby každý z nich na útěku, aby nebyl skrýpnut a semlet režimem, jak ve svém kázání řekl pan farář, zabil jednoho nevinného, byl by to rovněž hrdina? Statečný člověk? A proč museli krást peníze, když si je pak mohli ve vysněné svobodě svobodně vydělat?

Omlouvají své činy - že vyrostli v masarykovských názorech, rodinnou přítelkyní byla snad dr. Horáková. Oni prý měli potřebu bojovat proti režimu a komunistům, a to mohli prý jen na svobodě.

Jak to vidím já? Devatenáctiletí kluci zatoužili po dobrodružství. Nechtělo se jim tady střílet pouze do papundeklových panáků, potřebovali boj. Tak šli za hranice, kde byly možnosti. Cizinecká legie a Američané válčili s komunistickou Koreou. Dnes si dávají zásluhu, že bojovali ve válce proti korejským komunistům. Kdyby ale ta válka nebyla, věřím, že by bez mrknutí oka vzali za vděk cizineckou legii. Tam všude jim dají do ruky opravdový samopal. A kam po válce zmizeli stateční odbojáři?

Rovněž jsem vyrostla v rodině, kde rodiče ctíli TGM, milovali Honzu Masaryka a plakali, když bolševici popravili paní dr. Horákovou. Otec poslouchal Svobodnou Evropu i Hlas Ameriky. Když zemřel, poslouchala jsem tyto stanice dál. Ale o statečných bratřech a jejich přáteli jsem za všechna ta léta v žádné relaci neslyšela. O jejich boji za likvidaci bolševismu v jejich vlasti nepadla nikdy ani zmínka. Kdo je pan Tigris, to věděli všichni. Kdo jsou Mašínové, snad jen hrstka.

Oni zabili naprosto nevinného člověka a proč? Jednak aby mu ukradli peníze a jednak, že pocházel z jejich

kraje, že je znal dokonce jménem a oni se báli, že je udá. Takže druhý důvod byl strach a ještě mám dokonce chuť říci zbabělost. Četla jsem, nebo slyšela, že na nějaké besedě pan Paumer řekl, že nejen všichni komunisté měli být zastřeleni, ale i přísluhovači režimu, všichni ti, kteří v tomto režimu pracovali, protože tím ten režim upevňovali. Ale těmi jsme přeci byli všichni, i my, kteří jsme nesouhlasili, tajně poslouchali Kryla a Kubišovou, samozřejmě za pevně uzavřenými okny, aby nás snaživá správčová, člen uličního výboru nebo soused estébák neslyšeli. Ale chodili jsme do práce a mlčeli a tím de facto komunistický režim nechtěně podporovali. Některé z nás dokonce práce bavila a dělali jsme jí rádi. Měli bychom být proto zastřeleni? Pan A. Petr to ve svém článku (Prot 8/2010) vystihl naprosto přesně. Tím, co Mašínové provedli komunistickému režimu, mu spíš než cokoliv jiného nahráli.

Kdyby moje cesta za svobodou měla zmařit jeden jediný nevinný lidský život, tak budu mít tak obtíženě svědomí, že pak nikdy dokonce života se nebudu cítit ani v té nejsvobodnější svobodě svobodná.

Hana Fleischerová, Čerčany (redakčně upraveno)

Milá sestro Fleischerová,

ve Vaší úvaze k věci Mašínů a spol. (Protestant č. 1) je důležitá věta, že tehdy nebyla válka. Ale opravdu nebyla? Co bylo to vraždění, věznění a mučení „třídních nepřátel“, ve skutečnosti všech možných politických odpůrců, jako byla Milada Horáková, vyhánění sedláků z jejich statků atd.? To byla nevyhlášená, ale velmi krutá válka komunistické strany proti vlastnímu národu. Každá tyranie je válkou tyranů proti lidu.

Oč tehdy šlo? Naší země se pomocí svých agentů (Gottwaldova skupina) zmocnila zločinecká organizace s hlavním sídlem v Kremlu, vedená masovým vrahem Stalinem. K čemu potřebovali zdroje, které tak získali? K vedení tiché, nevyhlášené války proti svobodnému světu. Jejich cílem bylo podrobit si co největší část světa a ze všech lidí udělat poslušné nástroje své moci.

Atentát na Stalina – za „hlubokého míru“ – byl by to zločin? A což atentát na Gottwalda nebo jeho pohůnky, např. na vyšetřovatele stb? V nevyhlášené válce byli generálové, např. členové předsednictva ÚV KSČ, důstojníci i prostí vojáci, a těmi byli i příslušníci SNB, i když „to tak nemysleli“, měli své rodiny a třeba i nadávali na režim. Ve válce hrozí nebezpečí i civilistům a partyzáni všude zabíjeli ty, o kterých předpokládali, že by je udali. Válka je strašná, nutí bojovníky dělat ohavné věci – ale Mašínové s tou válkou nezačali a byla z jejich strany spravedlivá.

Některí Češi a Slováci zvolili ozbrojený odboj, mnozí z nich zaplatili životem. My ostatní, pokud jsme neemigrovali, jsme byli válečnými zajatci, museli jsme sloužit novým pánům. I tím, že jsme poctivě konali svou práci, pomáhali jsme, byt' nedobrovolně, rozmnožovat jejich majetek a moc. To říkáte správně. Mohli jsme odporovat? Někdo se raději uskrovnil a pracoval jen tolik, kolik opravdu musel, přičemž svoji energii věnoval rodině nebo

jiným ušlechtilým zájmům. (Někdo také bez výčitek svědomí okrádal stát, protože věděl, že tím okrádá zločinnou vládu, ale o tom diskutujme jindy.) Mnozí učitelé učili děti svobodně myslet, ač byli placeni za to, aby je učili lhát a podřizovat se. Někteří podporovali rodiny uvězněných, někteří psali vlastní „zakázané“ myšlenky, jiní je rozepisovali na stroji a rozšiřovali. Někteří podporovali církve, i to byla forma odporu, o tom asi víte své. I přesto míváme pocit viny, že jsme nedělali dost. Možná nás z té nedostatečnosti Mašínové usvědčují, snad proto je tolik lidí proti nim.

Prosím, neodsuzujte Mašíny jako nezodpovědné dobrodruhy. Mnohá hodnověrná svědectví mluví pro ně, mohla jste je číst i v Protestantu. Jejich skutečné motivy nezná nikdo, možná jim ani sami plně nerozuměli, to je lidské. Brzy budou „na pravdě Boží“ – a my s nimi.